Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. 8 Tdo 197/2013, ECLI:CZ:NS:2013:8.TDO.197.2013.1

Číslo: 77/2013

Právní věta:

Probační úředník provádějící dohled nad odsouzeným ve smyslu § 49 až 51 tr. zákoníku má postavení úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, neboť jakožto zaměstnanec Probační a mediační služby je odpovědným úředníkem orgánu veřejné moci, a to zejména při realizaci výkonu trestu uloženého soudy v rámci trestního řízení. Při plnění těchto svých pravomocí vyplývajících zejména z trestního zákoníku, trestního řádu a zákona č. 257/2000 Sb., o Probační a mediační službě, ve znění pozdějších předpisů, se podílí na realizaci výkonu konkrétních soudních rozhodnutí, což je činnost, kterou je nutné považovat vedle vydávání rozhodnutí za součást rozhodovací pravomoci státu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.03.2013

Spisová značka: 8 Tdo 197/2013

Číslo rozhodnutí: 77

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Úřední osoba

Předpisy: § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného V. K. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 55 To 502/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 4 T 107/2012.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 17. 8. 2012, sp. zn. 4 T 107/2012, byl obviněný V. K. uznán vinným v bodě I. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, v bodě II. zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 3 tr. zákoníku a v bodě III. přečinem vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl obviněný odsouzen podle § 234 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti roků a šesti měsíců,

pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soud odvolací usnesením ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 55 To 502/2012, odvolání podaná proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně jednak obviněným, a jednak státním zástupcem v neprospěch obviněného zaměřené proti výroku o trestu, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Obviněný podal proti tomuto usnesení soudu druhého stupně prostřednictvím obhájce s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání. Ve vztahu ke skutku pod bodem I. uvedl, že od poškozené O. T. nedostal částku 500 000 Kč, ale za byt od ní obdržel jen 90 000 Kč a zbylých 410 000 Kč mu poškozená nevyplatila. Obviněný sice připustil, že se soudy celou záležitostí podrobně zabývaly, avšak soud prvního stupně neodstranil rozpory ve výpovědích poškozené a jejího syna, obviněnému neuvěřil a odsoudil ho, přestože jednal po celou dobu v dobré víře, že jde o běžnou obchodní transakci, se kterou byly strany srozuměny. Ke skutku v bodě II. obviněný uvedl, že doznal, že směnka byla na částku 190 000 Kč dopsána, avšak stalo se tak s vědomím poškozené O. T., o čemž svědčí i záznam o jejich schůzce. Způsob, jakým soud prvního stupně hodnotil pravost směnky, věrohodnost poškozené i znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, obviněný považuje za jednostranný, a tedy nesprávný. K jednání pod bodem III. obviněný uvedl, že jej spáchat nemohl, protože telefon, z něhož byly zprávy zaslány, byť byl jeho vlastnictvím, užívala jiná osoba, která měla být předvolána jako svědek v odvolacím řízení, avšak v mezidobí zemřela, což činí obhajobu obviněného v danou chvíli v podstatě nepřezkoumatelnou. I přes tuto výhradu však připustil skutkový děj, který byl zjištěn, a namítal, že jednání, které je v něm popsáno, nevykazuje všechny znaky přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Rovněž namítl, že uvedený čin nebyl spáchán v intenzitě, již zákoník u tohoto přečinu předpokládá, a proto mělo být toto jednání postoupeno jako přestupek. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby napadené usnesení dovolací soud zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Když Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání obviněného je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit, zkoumal, zda obviněným označený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu s jeho zákonným vymezením, neboť dovolání lze podat pouze z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř.

Dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. na podkladě tohoto, ale ani žádného jiného dovolacího důvodu není možné (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2002, sp. zn. 7 Tdo 421/2002, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. 5 Tdo 482/2002, anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, příp. další).

Obviněný tento dovolací důvod s ohledem na shora vymezená kritéria nenaplnil těmi výhradami, jimiž brojil proti skutkovým zjištěním, jež ve věci učinil okresní soud a s nimiž se ztotožnil i soud odvolací. Jde konkrétně o výhrady ve vztahu ke skutku pod bodem I., jimiž zpochybňoval věrohodnost výpovědí poškozené a jejího syna ohledně o zaplacení a převzetí částky 500 000,- Kč. U bodu II. se jedná o námitky, jimiž sice připustil, že na směnce přepsal výši sumy, avšak tvrdil, že poškozená o provedené změně věděla, anebo kterými brojil proti skutečnostem zjištěným ve znaleckém posudku z oboru písmoznalectví. V bodě III. pod označený dovolací důvod nelze podřadit tvrzení, že to nebyl on,

kdo posílal výhrůžné SMS probační úřednici.

Za jedinou výhradu, která s označeným dovolacím důvodem koresponduje, je ve vztahu k bodu III. uvedené tvrzení, že čin zde popsaný nemůže být posouzen jako přečin podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože nevykazuje znaky jeho skutkové podstaty a ani nedosahuje intenzity zákonem pro tento přečin předpokládané, a dovolatel proto požadoval, aby v něm byl shledán přestupek. Obviněný tudíž pouze v této části dovolání brojil proti správnosti použité právní kvalifikace, protože vytýkal nenaplnění jejích formálních znaků a neuplatnění zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Protože jde o hmotně právní námitky, Nejvyšší soud z jejich podnětu zkoumal, zda jsou opodstatněné.

Přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jinému vyhrožuje usmrcením, ublížením na zdraví nebo způsobením značné škody pro výkon pravomoci úřední osoby.

Pokud jde o jednotlivé formální znaky tohoto přečinu, jsou jimi „vyhrožování usmrcením, ublížením na zdraví nebo způsobením značné škody“, a to „pro výkon pravomoci“ „úřední osoby“. K naplnění této skutkové podstaty se vyžaduje, aby pachatel vyhrožoval některou újmou v tomto ustanovení výslovně uvedenou, přitom stačí, byla-li výhrůžka usmrcením, ublížením na zdraví nebo způsobením škody velkého rozsahu vážně pronesena, a stalo-li se tak pro výkon úřední osoby. Jde vlastně o vyhrožování spácháním některého úmyslného trestného činu, zejména vraždy, ublížení na zdraví, těžkého ublížení na zdraví apod. Nezáleží na tom, zda měl pachatel určitý úmysl výhrůžku splnit a zda výhrůžka byla v konkrétním případě způsobilá u poškozeného vyvolat důvodnou obavu z jejího uskutečnění (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněná pod č. 5/1963 a č. 37/1995 Sb. rozh. tr.). Výhrůžka musí být míněna vážně a pronesena takovým způsobem, který je schopen obecně vyvolat obavu, že pachatel splní to, čím vyhrožoval.

Podle skutkových zjištění popsaných v bodě III. se obviněný tohoto přečinu dopustil tím, že v L. v době od 26. 1. 2011 do 4. 3. 2011 jako odsouzený, kterému byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 1 T 94/2009, který nabyl právní moci dne 12. 11. 2010, uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří roků a šesti měsíců se stanovením dohledu probačního úředníka, opakovaně v reakci na výkon tohoto dohledu vyhrožoval probační úřednici Mgr. A. T., která dohled probačního úředníka realizovala, tak, že zaslal na její služební telefon účastnického čísla, SMS s výhružným textem, a to

> dne 26. 1. 2011 v 15:36:11 hod. z telefonu účastnického čísla zprávu ve znění „Ještě jedna otázka na to proč nemám označený zvonek jmenovkou … ještě jeden komunistický invektiv a váš úřad dostane jasnou odpověď na vaši nepotřebnost … Komunisti vaše urny naše budoucnost. Kuropata“,
>
> dne 4. 3. 2011 v 02:11:44 hodin z telefonu účastnického čísla zprávu ve znění „Ty špíno komunistická o co se to snažíš! Vyvíjíš aktivity proti člověku, který jako jediný má tu sílu a čest se postavit tomuto zkorumpovanému vámi komunisty nakaženému systému. Nech toho, jinak zkurvysyn T. bolševiská nula. Dopadne špatně.“

Podstata jeho jednání tedy spočívala v tom, že prostřednictvím mobilního telefonu na mobilní telefon probační úřednice pověřené výkonem dohledu, který probíhal v rámci zkušební doby podmíněně mu odloženého trestu odnětí svobody, zasílal zprávy obsahující výhrůžky ublížením na zdraví a usmrcením této úřednici nebo jejímu manželovi. Za takové výroky lze považovat „váš úřad dostane jasnou odpověď na vaši nepotřebnost … Komunisti vaše urny naše budoucnost“, „nech toho, jinak zkurvysyn T. bolševiská nula dopadne špatně“. K tomu je však třeba zdůraznit, že jde jen o část zpráv, které obviněný na telefon probační úřednice zasílal. Ve většině z nich však obsah nebyl

výslovně výhrůžný, ale spíše urážlivý, anebo obviněný těmito zprávami uváděl obecná sdělení připomínající různé souvislosti s H., komunisty, nacisty apod. I v těchto zprávách byla patrná nenávist, kterou obviněný vůči probační úřednici choval, a to i s ohledem na to, že nastoupila na místo jiné probační úřednice, která dříve výkon dohledu nad obviněným vykonávala, a jíž se obviněný opět domáhal.

Kromě těchto zjištění jsou v obsahu spisu doloženy další podstatné okolnosti, a to zejména, že Mgr. A. T. byla jako probační úřednice Probační a mediační služby České republiky, středisko L., pověřena k výkonu dohledu probačního úředníka, který byl obviněnému uložen na základě rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 1 T 94/2009, pravomocného dne 12. 11. 2010. Tato probační úřednice převzala dozor nad výkonem dohledu obviněného v lednu 2011. Již v počátku výkonu tohoto dohledu obviněný dostatečně nespolupracoval a svými postoji dával najevo, že se podmínkám dohledu odmítá podrobit (srov. č. l. 527 až 539 spisu). V rámci takto stanoveného výkonu dohledu byla vzájemná komunikace probační úřednice a obviněného realizována především prostřednictvím mobilních telefonů, jejichž telefonní čísla si pro účely konkretizace jednotlivých úkolů předali. Obviněný prostřednictvím mobilních zpráv komunikoval s probační úřednicí opakovaně (viz záznamy jednotlivých textových zpráv na č. l. 537 až 543). Protože obviněný se odmítal dostavovat na sjednané schůzky a probační úřednice v záměru, že jej navštíví, po něm požadovala sdělení adresy a určení místa, kde se zdržuje, obviněný reagoval textovými zprávami, jež jsou ve výroku o vině popsány.

Podle skutkových zjištění a s přihlédnutím k celému kontextu prokázaných souvislostí je znak vyhrožování usmrcením nebo ublížením na zdraví ve smyslu § 326 odst. 1 věta první (návěty) tr. zákoníku, naplněn, avšak bylo nutné zkoumat, zda v těchto souvislostech byla probační úřednice v projednávané věci úřední osobou.

Pro posouzení této otázky je nutné zmínit, že podle § 1 odst. 1, 2 zákona č. 257/2000 Sb., o Probační a mediační službě a o změně zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (zákon o Probační a mediační službě), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 257/2000 Sb.“), Probační a mediační služba, která je organizační složkou státu a účetní jednotkou, provádí v rozsahu stanoveném tímto zákonem nebo trestním zákoníkem nebo trestním řádem úkony probace a mediace ve věcech projednávaných v trestním řízení. Podle § 2 odst. 1 zák. č. 257/2000 Sb. se probací rozumí organizování a vykonávání dohledu nad obviněným, kontrola výkonu trestů nespojených s odnětím svobody, včetně uložených povinností a omezení, sledování chování odsouzeného ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, dále individuální pomoc obviněnému a působení na něj, aby vedl řádný život, vyhověl soudem nebo státním zástupcem uloženým podmínkám, a tím došlo k obnově narušených právních i společenských vztahů.

Podle § 4 odst. 2 zák. č. 257/2000 Sb. probační a mediační činnost spočívá zejména a) v obstarávání podkladů k osobě obviněného a jeho rodinnému i sociálnímu zázemí, b) ve vytváření podmínek pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, nebo pro schválení narovnání, zejména projednání a uzavření dohody mezi obviněným a poškozeným o náhradě škody nebo o vydání bezdůvodného obohacení, nebo dohody o narovnání, případně podmínek pro další takové procesní postupy či tresty nespojené s odnětím svobody, c) ve vykonávání dohledu nad chováním obviněného v případech, kdy bylo rozhodnuto o nahrazení vazby probačním dohledem, d) ve vykonávání dohledu nad chováním obviněného v případech, kdy byl dohled uložen, ve sledování a kontrole obviněného v průběhu zkušební doby, v kontrole výkonu dalších trestů nespojených s odnětím svobody, včetně trestu obecně prospěšných prací, ve sledování výkonu ochranných opatření, e) ve sledování a kontrole chování odsouzeného v průběhu zkušební doby v případech, kdy bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

Kdo patří mezi úřední osoby, vymezuje ustanovení § 127 odst. 1 tr. zákoníku tak, že se za ni považují; a) soudce, b) státní zástupce, poslanec nebo senátor Parlamentu c) prezident České republiky, člen vlády České republiky nebo jiná osoba zastávající funkci v jiném orgánu veřejné moci, d) člen zastupitelstva nebo odpovědný úředník územní samosprávy, orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci, e) příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie, f) soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce, g) notář při provádění úkonů v řízení o dědictví jako soudní komisař, h) finanční arbitr a jeho zástupce, i) fyzická osoba, která byla ustanovena lesní stráží, stráží přírody, mysliveckou stráží nebo rybářskou stráží, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů.

Z tohoto výčtu osob je zřejmé, že probační úředník není osobou výslovně vyjmenovanou v § 127 odst. 1 písm. a), b), c), e) až i) tr. zákoníku. Lze tedy usuzovat, zda jej lze při splnění dalších podmínek považovat za úřední osobu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku. Vzhledem k tomu, že se probační úředník jakožto zaměstnanec Probační a mediační služby podílí na plnění zákonem vymezených úkolů státu, nejedná se ani o člena zastupitelstva nebo odpovědného úředníka územní samosprávy či orgánu státní správy uvedeného v písm. d) cit. ustanovení. Speciální úkoly, jež jsou probačnímu úředníkovi svěřeny zákonem o Probační a mediační službě umožňují jej podřadit pod pojem „odpovědný úředník jiného orgánu veřejné moci“.

Za orgán veřejné moci, který byl definován v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 371/99, se považuje jakýkoliv orgán autoritativně rozhodující o právech a povinnostech subjektů, ať již přímo nebo zprostředkovaně. Kritériem pro určení, zda jiný subjekt než orgán státní správy nebo územní samosprávy jedná jako orgán veřejné moci, je skutečnost, zda konkrétní subjekt rozhoduje o právech a povinnostech jiných osob a tato rozhodnutí jsou státní mocí vynutitelná, nebo zda může stát do těchto práv a povinností zasahovat.

V projednávané věci se jedná a posuzuje činnost probační úřednice vyplývající z § 4 odst. 2 písm. d) zák. č. 257/2000 Sb. a spočívající ve vykonávání dohledu nad chováním obviněného v průběhu zkušební doby, což jí bylo uloženo konkrétním rozhodnutím soudu na základě § 81 odst. 1 a § 84 odst. 1 tr. zákoníku. Ve smyslu těchto ustanovení se na výkon dohledu užije ustanovení § 49 až 51 tr. zákoníku. Podle § 49 odst. 1 tr. zákoníku se dohledem rozumí pravidelný osobní kontakt pachatele s úředníkem probační služby, spolupráce při vytváření a realizaci probačního plánu dohledu ve zkušební době a kontrola dodržování podmínek uložených pachateli soudem nebo vyplývajících ze zákona.

Z těchto obecných ustanovení určujících podmínky dohledu uloženého v trestním řízení je zřejmé, že probační úředník se zejména při realizaci výkonu trestu uloženého v rámci trestního řízení soudy podílí na plnění úkolů státu. Přitom současně používá k tomu svěřené pravomoci, a to přesto, že se svou činností na plnění úkolu státu nepodílí tím, že by vydával v rámci tohoto procesu sám rozhodnutí, tedy že by „přímo nebo zprostředkovaně rozhodoval o právech a povinnostech subjektů“, ale výslovně na základě zákona vykonává, resp. zajišťuje výkon a realizaci rozhodnutí vydaných soudem. Uvedená činnost probačního úředníka je tedy součástí procesu rozhodování, který zahrnuje fázi přípravnou, vlastní přijetí rozhodnutí a fázi jeho výkonu. Je-li s pojmem pravomoci spojeno nejen vydávání rozhodnutí, ale i jejich přijímání a realizace jejich výkonu, potom i výkon soudy vydaných rozhodnutí je součástí této rozhodovací pravomoci státu, neboť jde logicky o podmínku, bez které by takové rozhodnutí nemohlo být vykonáno anebo jeho výkon by nemohl být v souladu se zákonem uskutečněn (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 371/99). Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že probační úředník zajišťující výkon trestů uložených soudy požívá ochrany úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku.

Je proto zřejmé, že pokud obviněný v projednávané věci vyhrožoval újmou na zdraví či dokonce

fyzickou likvidací jí samotné nebo osoby jí blízké (manžela poškozené) prostřednictvím SMS zasílaných na mobilní telefon probační úřednici, která nad obviněným jakožto podmíněně odsouzeným v inkriminované době vykonávala dohled, naplnil znaky skutkové podstaty přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť tak činil proto, aby ji odradil od plnění jejích povinností při realizaci a kontrole dohledu nad jeho osobou a úkonech s tím souvisejících (viz § 49 až § 51 a § 81, § 84 tr. zákoníku).

Nejvyšší soud proto shledal, že zjištěný čin obviněného naplňuje všechny znaky přečinu podle § 326 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Obviněný též namítal, že skutek není trestným činem s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe a z ní plynoucí princip *ultima ratio*. S touto námitkou se zcela správně vypořádal již odvolací soud a Nejvyšší soud jen pro úplnost doplňuje, že trestným činem podle trestního zákoníku je takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Z toho vyplývá, že závěr o tom, zda je v konkrétním případě vhodné aplikovat zásadu uvedenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, lze zejména v případě méně závažného trestného činu, neboť podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenskou škodlivost je třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012).

Nejvyšší soud vycházel ze všech zjištěných okolností daného případu a shledal, že jednání, které je obviněnému kladené za vinu, je zejména s ohledem na obsah vyřčených výhrůžek, intenzitu a opakovanost zasílaných zpráv závažným činem. Jak totiž i sama probační úřednice uvedla, i když je na různé invektivy odsouzených v rámci své praxe zvyklá, s ohledem na osobu obviněného a způsob, jakým jí byly výhružky adresovány a formulovány, považovala tyto za vážně míněné a vyvolaly v ní obavy, že by je obviněný mohl vyplnit. Rozhodné je i to, že obviněný se tímto způsobem snažil ztížit či znemožnit výkon probačního dohledu, a tedy i kontrolu, kterou nad ním jeho prostřednictvím měla být vykonávána. Posuzovaná věc je tedy škodlivým jednáním, u něhož nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiných právních předpisů, např. přestupkového zákona a jím stanovených nástrojů k odstranění vadného stavu.

Nejvyšší soud ze všech rozvedených důvodů dovolání obviněného považoval za zjevně neopodstatněné a podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. je odmítl.